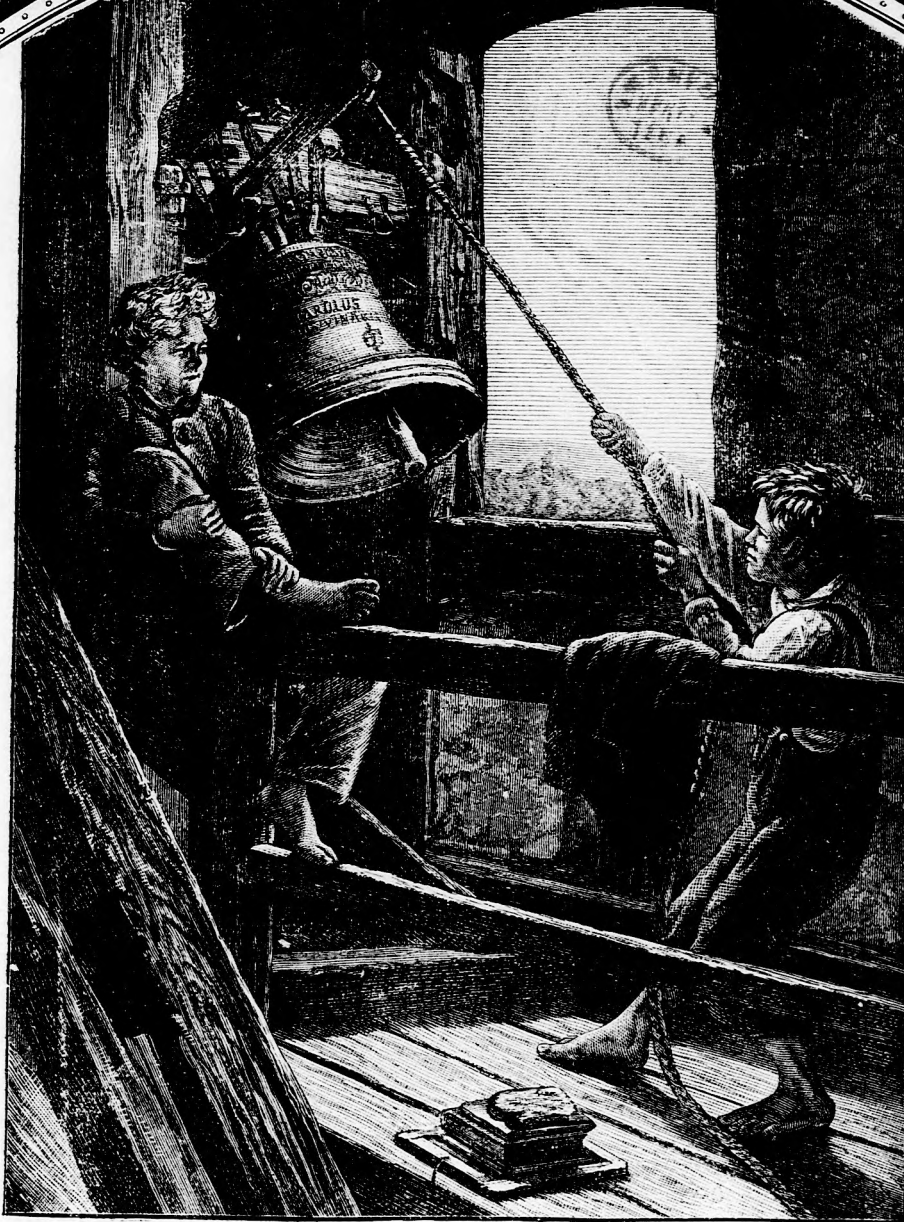

KIS TRAP

HARANGOZÓ FIUK. (lásd 238. 1.)

ek, kis
üveget,
ön már
at, ugy

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

IV. A tudákos Nelli.

(Folytatás.)

NIKOR Fánika elvégezte a maga történetét, egy időre megszakadt a társalgás, mert behozták az ozsonmát s a gyermekek jóízűen hozzáfogtak. Kávét, tejfölt, gyümölcs és sütemény csakhamar eltűnt az asztalról s a kis társaság oly buzgón falatozott, hogy rá sem ért a beszélgetésre.

Vége, mikor már kielégítették étvágyukat s az igazat megvallva, derekasan elfogyasztottak mindent, a mi az asztalon volt, Ilonka megszólalt:

„Hát most aztán mivel mulassunk?“

„Oh, még nem vagyunk készen az elbeszélésekkel; még hárman vannak hátra: Margit, Alice és Károlyka. Ha mi törtük a fejünket, tegyék ők is; nem szabad menekülniök. Beszéljenek ők is el valami történetkét.“

„Helyes! Igaz!“ kiáltottak azok, kik már beszéltek s így játék helyett ozsonna után folytatták az elbeszéléseket.

„Rajtad a sor, Károly,“ szólott Ilonka, mikor mindnyájan ismét szépen körbe ültek.

„Nem, még nem gondolkoztam,“ szólott Károlyka. „Sokáig kell törnöm a fejemet, míg eszembe jut valami, a mit elmondani érdemes. Kezdje

el Margit, ő sokfélét tud, úgy hiszem. Láttam egyszer Kőfalván, midőn egy másik leánykával lélekszakadva szaladt egy bika elöl s mert a kapu be volt zárva, Margit átmászott a kapun, de a másik leányka nem tudott átmászni s Margit betaszította őt egy árokba. Ez szép história lehetett.“

„Oh! Az Nelli volt,“ szólott Margit. „Én nem taszítottam őt, sőt segíteni akartam, hogy átmáshasson a kapun; de ő ügyetlen volt, elvesztette az egyensúlyt és bele bukott az árokba. Sokat lehetne beszélni Nelliről.“

„Rajta hát! csak szaporán,“ kiáltották a gyermekek.

„Nelli rokonom és gyakran meglátogat, ha falun vagyunk,“ kezdé Margit. „Mamája azt mondja, hogy szörnyen okos leány, mindent tanul, a mit a fiúk tanulnak, sőt még egyetemi tantárgyakat is fog végezni. Meg lehet bizony, hogy még jogász is lesz majd Pesten.“

„Ejnye, be szeretném!“ szólott Károly nevetve. „Én is jogász leszek Pesten, akkor majd együtt járnánk. Ez mulatságos volna. Ilyen még nem történt, tudom.“

Az egész kis társaság nagyot nevetett s aztán kérte Margitot, hogy kezdje hát el a történetet.

„Tehát, egyszer Nelli megint Kőfalvára jött hozzánk;“ kezdé Margit. „Szüksége volt a falusi jó levegőre, mert annyit tanult Pesten, hogy bele betegedett s anyja megijedt, hogy valami nagy baja fejlődik ki. Mit

mindent
nem tud
nagyon s
vissza o
egy szob
feküdtün
szélgetett
számokat
getett, v
tott fel
hogy el
éreztem
voltam v
felkelt é
mit este.

Azon
Nelli, ha
azt nem
tanulni;
hogy az
roszul ta
felelte ne
én jobba
nül-e M
vagyok
Nelli ez
vitatkozn
gatta, h
efféléket
szemben
délben u
mondott
a főispár
rögtön be
hogy a
mintha ő
az én pa
zott sok

mindent tanult Nelli, azt én bizony nem tudnám elmondani, csakhogy nagyon sok tarkabarka dolgot összevissza olvasott, azt tudom. Velem egy szobában aludt s mikor este lefeküdtünk, a helyett, hogy kissé beszélgetett volna velem, mindig holmi számokat, neveket, királyokat emlegetett, vagy a földrajzból mondogatott fel magának egyetmást, csak hogy el ne felejtse. Én egészen úgy éreztem magamat, mintha iskolában voltam volna; reggel is mindig korán felkelt és mindig ugyanazt tette, a mit este.

Azon pedig nagyon csodálkozott Nelli, ha hallotta, hogy én ezt vagy azt nem tanultam és nem is fogom tanulni; a mamámnak azt mondta, hogy az én nevelőnőm bizony nagyon rosszul tanít, mire aztán mamám azt felelte neki: „Kedves Nellikém, azt én jobban tudom, vajjon eleget tanul-e Margit vagy sem; én meg vagyok elégedve nevelőjével.“ De Nelli ezzel nem érte be s elkezdett vitatkozni mamámmal és bizonyította, hogy nekem algebrát, meg efféléket kell tanulnom. Apámmal szemben épen úgy tett. Mikor a papa délben ujságot olvasott és valamit mondott az országgyűlésről, vagy a főispánról, a ministerről, Nelli rögtön beleszólt és sokszor azt mondta, hogy a papának nincs igaza, — mintha ő jobban tudhatta volna ezt az én papámnál! És aztán vitatkozott sokáig és nem hallgatott el,

ugy hogy atyus sokszor igazán bosszankodott.“

„Én biz' ezt nem türtem volna,“ szólt Károlyka.“

„De halljuk hát, hogy esett Nelli az árokba,“ szólt Ilonka és így folytató :

„A mi lakásunktól alig néhány száz lépésnyire van egy kis város. Egy napon én és Nelli be akartunk sétálni a városba, mert Nelinek egy könyvre volt szüksége, én pedig valami apróságot akartam vásárolni. — Két uton lehet pedig a városba érni: az országuton, de ez kissé tovább tart és a por miatt nem is kellemes; a másik ut a mezőkön át szép fák közt, árnyékban vezet s ezért nyáron át mindig a mezőn szoktunk beszélgetni. Épen indulóban voltunk már, mikor mamám utánunk jött s így szólt hozzánk: „Menjetek az országuton, ne a mezőkön, mert épen itt legel most a csorda s a bika igen veszedelmes, vad állat.“ Én bizonyosan az országuton is mentem volna, miután a mamám ezt mondta, bár a bikától, mely engem jól ismert, nem féltem; de alighogy kiértünk a kapun, Nelli így szólt: „Ugyan miért menénk azon a hosszú, poros országuton, hol a nap agyonsüt, mikor kellemes árnyékban, rövidebb uton is mehetünk.“

„De hiszen hallottad Nelli, hogy a mezőn utunkba akadhatna a vad bika,“ szóltam én.

„A legvadabb állatot is meg lehet fékezni a szem egyetlen bátor pillantásával,” szolt Nelli tudós arczezal. „Te talán nem tudod, de ugy van, hogy a legvadabb állat, a legvérengzőbb fenevad sem bírja kiállani, ha az ember merően ránéz. Egy ilyen füevő jámbor állattól pedig épen nem kell félnünk. Én a mezőn át megyek.”

„De mama nem akarja, hogy erre menjünk,” szoltam én.

„Cselekedhetünk egyszer a magunk esze szerint is,” felelt Nelli. „Ha az országuton megyünk, ki leszünk téve a forró nap hevének, mely elől nem lehet menekülni; ha a mezőn át megyünk, ki vagyunk téve a bika támadásának, mely ellen könnyű a védelem. Ha a mezőre értünk, merően rá fogom szegezni szememet a bikára s ez nem fog merni mozdulni sem. Olyan nyugodtan sétálhatunk, akár a kertben.”

Nekem ez nem nagyon volt kedvemre, de miután Nelli azt mondta, hogy ő maga fog menni a mezőn át, hát csak elkisértem. Aztán resteltem is, hogy olyan nagyon félénknek higgyen, s így megindultunk szépecskén az árnyékos uton.

Alig mentünk ötven lépést, már láttam a csordát. Nem féltem, mert sokszor jártam Gyurival, a hajdunkkal a csorda közt és soha sem bántottak az állatok. Hanem most, a

mint mentünk, Nelli egyszerre megállott és szolt: „Ott jön a bika.”

Körülnéztem s láttam, hogy egy nagy bika csakugyan jött lassan felénk. Nelli rögtön megállt és mereven kezdett a bikára nézni. A bika dühösen kapálta lábával a földet, s mentül merőbben nézett rá Nelli, annál dühösebbnek látszott.

„Ugy látszik, nem igen érzi szemeid hatalmát,” szoltam én.

Nelli nem felelt, csak merően nézett folyvást; de a bika nem igen törődött ezzel, hanem bőmbölvé jött mindig közelebb és közelebb. Nelli nem mozdult, csak nézett mindig merően, mialatt a bika mindig jobban közeledett. Mikor már egészen közel volt, Nelli kezeivel is lassan integetett neki; csakhogy a bika ettől sem ijedt meg s nagy ugrással még közelebb jött, ugy hogy Nelli rémülten szaladni kezdett és jajgatva kiáltozta: „Segítség! segítség!” Szaladtunk persze hanyatt-homlok mindketten, de ijedtünkben rossz irányba mentünk s a kert kerítéséhez jutottunk. A kapu be volt csukva. Én sokat mászkáltam kis koromtól s így könnyen feljutottam a kapura; de Nelli sok tudós időtöltése közt nagyon ügyetlen maradt, s midőn én a kapu tetejéről, hol már mentve voltam, vissza néztem, láttam, hogy épen lebukott a kerítés mellett levő árokba.

(Folytatása következik.)

A KIS PALI ÁLMA.

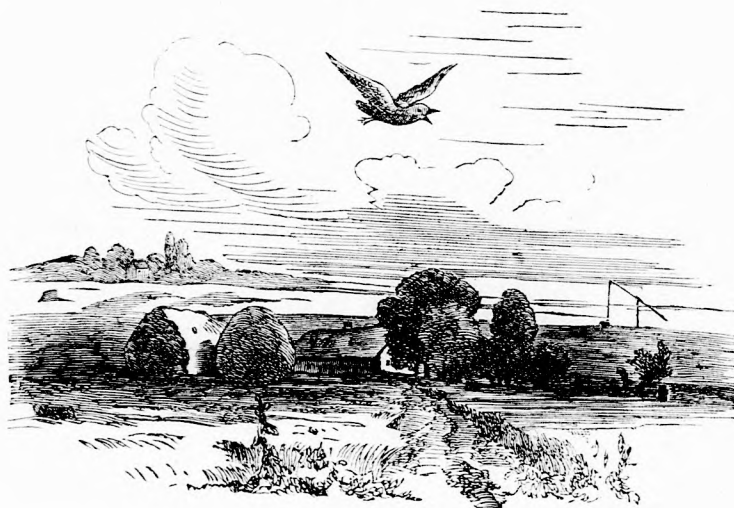
— Tündérmese. —

A KIS Pali künn a mezőn heverész,
 Tanulna, de szempillája oly nehéz,
 Hogy csakhamar el is nyomja az alom
 S jóízűen alszik már a gyeplőn.
 De talán nem is alszik a kis Pali,
 Ő legalább éneket vél hallani:
 „Honnan jöhet, honnan jöhet az ének?”
 Kérdi s szétnéz s ime, szárnyas tündérek
 Szökdécselnek majd mindegyik fűszálon,
 Ezüst hangon dalolgatva, vidamon,
 S a mint jobban közelednek feléje,
 Majdhogy el nem halaványul a képe,
 Ugy megjő a tündérkirálynétől,
 Ki egyszerre hozzá fordul s ekkép szól:
 „Aludj csak, aludj még gyermekem,
 Csak a z t á n munkadra is gondod legyen!”
 Palinak tündérkirályné megtetszett,
 Meg is kinalja helylyel maga mellett,
 A kis tündér elfogadja és Pali
 Ajakán most már ily kérdést hallani:
 „Ugyan, mondd csak, iczi-piczi tündérke,
 Mi is vagy te?” —
 Ez felel: „Ám miért ne?
 Hogyha ép oly nagyon tudni akarod,
 Tudd meg, én a tündérkirályné vagyok.
 Piczi vagyok, igaz, de sok a dolgom,
 El sem hinnéd, pedig úgy van, ha mondom
 Én hintem a fűre az ég harmatát
 S megkönnyitem sok embernek bánatát.
 Mert lásd: nincs oly kicsi lény a vi-
 lágban,
 Ki jótetre alkalmat ne találjon!”
 Pali hallja ezt az okos beszédet,
 Tündért ilyen bölcsnek soha sem képzelt,
 Elhallgatná száz évig is, figyelve,
 Ha a harangszóra föl nem ébredne,
 De fölébred s rettentően sajnálja,
 Hogy nem szól már a tündérek nótája,
 De eszébe tartja jól, a mit látott
 S megfogadja szívből a jó tanácsot.

MADÁRNYELV.

AMESÉKBEN sokszor megszólalnak az állatok s ti kedves kis olvasóim bizonyosan tudjátok, hogy ez csak olyan igazi „mesebeszed,” mert az állatok értelmes, tagozott szavakat nem tudnakkiejteni, kivéve egyes madárfajokat, melyek hosszas tanítás után elgagyognak egy-egy szót az ember után. De van azért az állatoknak is beszédük, melyet mi persze nem értünk s mely

oly távol van az emberi hang tökélyétől, hogy jóformán ki sem lehet emberi szóval fejezni. Hanem voltak már természetbuvárok, kik igyekeztek följegyezni, milyen hangokból áll az állatok beszéde s így különösen egy valaki feljegyezte, mily hangokat dalol a pacsirta, mikor reggel a nap felé száll, meg a fülemile, mikor este a bokorban gyönyörű dalait zengi. Itt következik a furcsa és elég mulattató madárdal:

PACSIRTA-DAL A NAPHOZ.

Thivoi, thivoi, thivoi, vicsie;
Vido, vido, thive, thivico
Thivi, si, si, sivisin
Csoivo, viii, vicsi;
Kvi, kvi, kvi, vit, vitsik,
Vócsir, vócsir, vócsir,
Csok, csokesokesok.
Krr, krr, ssí, thavacsir;

Csir, vetl, vet, sí,
Siiii, thivr, sivr, csivr.
Csit, vilt, vacsi, csieo, csí, thivi, thivi,
Si, vtl, vtl, vtr, vtr, vtr, vtr.
Thidl vacsí, csivitl, vo, vi, thi
Vivivivi, vi, ví,
Kócsi vicsi, thavet, vii, vi, viii thovi
Vi vi vi vi, si si, vitl vat si.

A FÜLEMILE ESTI DALA.

Tinn, tinn, tinn,
 Szpe tiuzkvá, i li kvátirrhá kváti
 Kvorrer pipi
 Tió tió tió tió tio tiks, zia zia zia kvoti
 Gutio gutio gutio
 Czkvó czkvó czkvó czkvó gitikvá irrhá káti,
 Cze cze cze cze cze cze czé
 Kvorrer tiu czkva pipikvi
 Dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo.

Kvi trrrrrrtcz. Kvor kvolti kvinti kvoti pikvi,
 Didel idel idelideli di
 Lü lü lü lü ly ly ly li li lí
 Kvio didl li li, kvirro kvirro kvirro kvéti
 Kviti kvoriskvá piczipiti,
 Gia gia gia gia gia gia giati
 Gi gi gi io io io io io io gi,
 Lü ly li le lé lá lö lo didl io giá
 Kviorezio czio czio pi.

PALI ÁLMA. (lásd 229. l.)

„MEGADTA NEKI!“ (lásd 238. 1.)

 GARABONCZÁS LACZI.

MARISKA betegen feküdt a pamlagon, nagy fejfájás kinozta s busult, hogy este nem fog elmehetni Gyuri bácsiékhoz, hol egy kis multság lesz a gyermekek számára, mert Pali és Józsi igen jól tették le a vizsgálatot. Gyuri bácsi ugyanabban a házban lakott, csak egy hosszú tornáczon kellett végig menni, — s mégis aligha elmehet Mariska, ha fejfájása el nem mulik.

Mialatt Mariska csendesen feküdt, testvére, Laczi, boszusan járt fel és alá a szobában és mérgesen szolt:

„Ugy kell! Szeretem, hogy fáj a fejed, legalább te sem fogsz elmehetni. Engem meg nem hittak! Nem csunyaság ez? Mindenféle szép játék lesz ott, mulatni fognak, engem meg sem hívtak. Oh! Szeretném elrontani az egész multságot, csak tudnám, hogy tegyem. Ez csunyaság, szörnyőség!“

„Kérlek, Laczikám, ne lármázz oly nagyon, mert még jobban fog fájni a fejem, pedig szeretném, ha estig jobban lennék.“

„Ugy! hát te el akarsz menni és mulatni? Várj csak, mindjárt csinállok én neked multságot.“ Sezzel kezébe vette Mariska dolgozókosárcáját.

„Mit csinálsz Laczi!“ kérdé Mariska ijedten.

„Ezt most összetöröm, így ni, bemázolom korommal, így, és most már legalább ezzel nem fogsz mulatni;

itt van, dugd el. Oh! szeretnék mindent összetörni! Ha nagy leszek, elmegyek katonának, mert én nem félek senkitől, s azt akarom, hogy mindenki féljen tőlem. Ma este is, — majd megijesztem én azokat a mulatózókat, a kik engem meg nem hívtak. Ki is főztem már a tervet. Éjjel fölkelek, arczomat bekenem korommal, aztán ijesztőnek öltözöm, s mikor majd javában mulatnak, közjök ugrom, úgy hogy mindnyajan szétfutnak ijedtükben. Ezt megteszem, meg biz én! És te Mariska, egy szót se szólj erről senkinek, mert, ha elárulsz, agyonfojtom kis fehér cziczádat. Érted-e? Fogsz szólani?“

„Nem szólok senkinek!“ felelt Mariska, sirva nézegetvén összetört dolgozó-kosárcáját.

Mikor beesteledett, Laczi urfi hozzálátott terve végrehajtásához. Arczát feketére mázolta, orrát és szemöldökeit pirosra s atyja szobájából kicsent egy nagy medvebőrt, mely az íróasztal előtt volt leterítve s melybe most Laczi barátunk beburkolózott, úgy hogy igazán ijesztő alak volt. Szinte örült már előre is, hogy fognak tőle majd megijedni a gyerekek, ha hirtelen közjök nyit.

Föl levén ekképen öltözve, várta az alkalmas pillanatot, mikor egészen sötét lett és csend volt az egész házban s csak azon részből hallatszott zaj, hol a gyermekek mulattak. Akkor Laczi előbujt rejtekéből és a hosszú tornácra ment, hogy kilesse a perczet, melyben majd beléphet; olyan

kor aka
mindnyáj
sen figye

Ott a
tornácza

Isten, s

a sötétsé

től kör

kissé bor

szerre l

közeledni

lépett be

Laczi fu

dermedte

hamar o

feléje k

könyörög

nem tesz

csánat!“

öt s mé

„Jójj v

csolni fo

mit lát

nem les

Laczi

fehér al

kötötte

össze-vis

megállot

a kendő

melyen

irva vol

„Oh

irva van

parancso

hangosan

„An

meg ne

oka az,

kor akart középök rontani, mikor mindnyájan együtt vannak s csendesen figyelnek valamire.

Ott állott tehát a hosszú, sötét tornácban, és várt jó ideig; de tudja Isten, sehogy sem érezte magát jól a sötétségben, egyedül és mély csendtől környezve; elfojtotta lélekzetét, kissé borsózott is a háta, midőn egyszerre lassu, csoszogó lépteket hall közeledni s egy magas fehér alak lépett be, egyenesen Laczi felé menve. Laczi futni akart, de ijedtében megdermedtek lábai s a fehér alak csakhamar ott állott előtte és kinyújtotta feléje karjait. Laczi felsikoltott és könyörögve szólt: „Oh! bocsánat! nem teszek soha többé ilyent! Bocsánat!“ De a fehér alak karon fogta őt s mély, tompa hangon mondá: „Jőjj velem, állj oda, hova parancsolni fogom s olvasd fennhangon, a mit látni fogsz; ha ezt megteszed, nem lesz bajod.“

Laczi egész testében reszketett a fehér alak elővett egy kendőt s bekötötte Laczi szemeit, aztán vezette össze-vissza, fel és le, míg végre megállott és levette Laczi szeméről a kendőt. Egy ajtó előtt állottak, melyen egy papíron nagy betűkkel írva volt valami.

„Olvasd fennhangon, a mi itt írva van“ szólt a fehér alak mély parancsoló hangon és Laczi olvasta hangosan ezeket:

„Annak, hogy engemet, Laczit, meg nem hívtak Gyuri bácsiékhoz, oka az, mert én mindig azon töröm

fejemet, hogy mások kedvét rontsam; letépem a kis leányok ruháit, lábukra hágok, elnyírom hajukat, korommal bemázolom a fiuk arcát és efféle durva tréfákat követek el, mikor mások szépen, illedelmesen mulatnak. Mivel pedig ilyen durva és neveletlen fiu vagyok, nem is lehet engem megtűrni semmiféle társaságban. Hanem ennél még csunyább dolgokat követek el szegény testvéremmel, Mariskával, aki pedig mindig igen jószívű irányomban. Boszantom, kinozom, összetöröm szép játékait s ma reggel is egészen szétromboltam dolgozókosárkáját, aztán pedig fenyegettem, hogy ha elmondja, a mit este tenni akarok, akkor megölöm kis fehér cizczáját. Most nézzetek reám, féltek — tőlem?“

E pillanatban az ajtó felnyit s a másik szobában Laczi előtt állott a mulató gyermektársaság; roppantul kacagtak a gyermekek s hangosan kiabáltak: „Bizony nem félünk tőled Laczi! nem félünk! nem bizony!“

Laczi hamarjában azt sem tudta, mit gondoljon a dolgról. A fehér alak ekkor hozzá lépett és szólt: „Azt hiszem leginkább magadnak kellene megijedned magadtól, mert amit most olvastál az mind igaz.“ S ezzel az alak lerázta magáról a fehér lepedőt és Gyuri bácsi állott Laczi előtt.

„Látod, fiam, gonosz terved nem sikerült úgy, mint számítottad,“ szólt Gyuri bácsi. „Szigoru leczkére volt szükséged és megkaptad; remélem,

használni fog. Hallottam, hogy te el szoktad rontani mindig a gyermekek multságát s azért nem hivtalak meg téged. Mikor pedig Mariskát fenyegetted ma reggel, épen nálatok voltam s a mellékszobából mindent hallottam. Azt hiszem, hogy most eszedre tértél és jövőre nem fogsz többé oly nevetlen lenni. Köszönj és aztán menj szépen aludni.“

Laczi egészen megzavarodva tért haza, egész éjjel nem aludt, sirt, boszankodott s lassanként belátta, hogy bizony ő maga az oka, ha senki sem szereti. Föltette magában hogy javulni fog s mindjárt másnap igyekezett illedelmesebbnek lenni. — Kezdetben nehezen ment, de jó testvére, Mariska mindig buzdította és bátorította, mások is mindinkább megszerették és alig mult egy év, már látta Laczi, mennyire jobbrafordult élete; mindenütt szívesen látták, pajtásaihoz sokszor meghívták, s mikor esztendőre Gyui bácsi két fia megint jól tette le a vizsgálatot s ennek jutalmául jó ozsonna-multság volt a háznál, Laczi is ott volt s maga is nevetett a mult évi történeten, mikor rossz lelkiismerete elhitette vele, hogy valami kísértet fogta és vezette őt, pedig hát minden okos ember tudja, hogy szellemek vagy kísértetek nem léteznek.

SÁRIKA.

Eső esik. Nem törődik
Sokat vele Sári;
Nem törődik, mert szeret ő
Az esőben állni.

Most is künn áll; vizes is már
Egészen ruhája,
Még sem fut be, pedig ott benn
Jó ozsonna várja.

Mintha csak czukorból volna,
Fehér keze, arca:
Szinte félni lehet, hogy az
Eső elolvasztja.

Utána kiált mamája:
„Jöj be már no lányom!“
Sári felel: „Kérem mama,
Csak egy kicsit várjon!“

„Tudja, mama, azt tanultam
Nem rég egy szép könyvből,
Hogy esőben fű, fa, virág,
Minden, minden megnől.“

„Azóta szoktam kiállni
Mindig az esőbe:
Hisz mama is szeretné, ha
Kis lánya megnőne.“

AZ ÉN HÁROM FIAM.

VAN egy fiam, egy kedves kis fiam,
Nem rég mult csak öt éves
S komolyság van már pillantásiban
S eszével sokra képes.
Mikéunt sok más gyerek, ő ugy soha
Nem játszik, lapdáz, tánczol.
Talán bottal sem verhetnők tova
Őt a sok tenulástál.
Ha sétálunk, éles szemével
Ügyel a nagyobbakra,
Minden jó példát nyomban megfigyel
És jól eszében tartja.
Oh, hogyha homlokát megcsókolom
S okos szemébe nézek,
Arra, hogy elveszthetném egykoron,
Még gondolni is félek.

Van egy fiam, másik jó gyermekem,
Épen most három éves,
Ha lovagol vidáman térdemen
Mily kedves, mily beszédes!

Nem oly komoly, merész tekintetű
 Nem oly eszes, mint bátyja:
 De annál jobb, érzékenyebb szívű,
 Még a legyet se bántja.
 Kerekded arcza, szép kék szemei
 A szeretettől égneek,
 Kedveseit rendre megöleli
 S ez jól esik szívének.
 Oh, hogyha látom, mily jó gyermekem,
 Nagy boldogságot érzek:
 S arra, hogy őt el is veszithetem,
 Még gondolni is félek.

S van egy fiam, egy harmadik fiam,
 Korát nem tudja senki,
 Az éveket ott, hol lakása van,
 Nem szokták számba venni.
 Nem ismeri mosolyát senki sem
 Az egész a föld kerekjén,
 Mert a magas menyorszámban pihen,
 A jó Istenke ölén.
 Mig kis testvéreit baj érheti,
 Itt lenn a föld porában,
 Csak öröme s nyugalma van neki
 Ott fenn a menyorszámban.
 Oh, ha szorult szívvel elgondolom,
 Hogy küzdelem az élet,
 Hogy a sors gyermekimre egykoron
 Csapást csapásra mérhet
 S a küzdő emberek nagy nyomorát
 Könyes szemekkel látom,
 S tudom, mily boldogság van oda át
 A fényes tulvilágon:
 Ilyenkor inkább óhajtja szívem,
 Hogy két fiam se éljen,
 Mint sem, hogy ő, ki már sirban pihen
 Körünkbe visszatérjen.

HARANGOZÓ FIUK.

(Képpel a czimlapon.)

BUCSUZIK a nyugovó nap sugára,
 Busan néz fel a toronynak kupjára;
 De busabban szól a falu harangja,
 Hej, ki tudná, kinek vesztét siratja?

Temetésre harangoz két kis fiu,
 Arczuk ezért oly bánatos, szomorú;
 Busan huzza egyikök a kötelet,
 Mig a másik könyes szemmel nézeget.

Jó gyermekek! áldott a ti könyetek!
 A jutalom nem marad el tőletek,
 Mert, a kik más buját, gondját megosztják,
 Azoknak van nyitva csak a menyország.

„MEGADTA NEKI!“

(Képpel a 233. l.)

NÉZZETEK csak a kis Ilkát!
 No, ugyan megadta.
 Ecsetet fogott kezébe,
 Mig távol volt apja.

És a szép hölgy arczképe,
 — A mit apja festett, —
 Rettenetes sárga szakalt
 S zöld bajuszt teremtett.

Tetszik a tréfa Lajosnak,
 Még biztatja Ilkát,
 Mig egy kis madár atyusnak,
 A dologról hirt ad.

„Jön a papa! Jön a papa!“
 Kiált fel Lajoska.
 A kis Ilka, ha tehetné,
 Bizony elosonna.

De már késő, késő minden,
 A papa belépe,
 S a bajuszos festett hölgnél
 Haragosb a képe.

Hogy mi lett mindennek vége,
 Azt elgondolhatja,
 Kihez egyszer-másszor kemény
 Hangon szólt az apja.

Szöveg

CZIGÁNY-FIUK.

Szövege a „KIS LAP”-ból.

Dallama SAMU BÁCSITÓL.

Czigányosan.

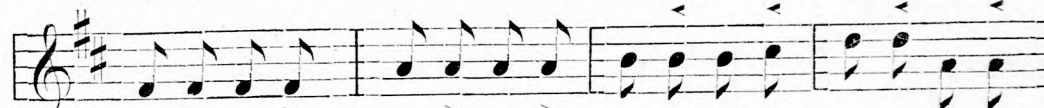

mf

1. Du-vaj, du-vaj, du-vaj, du-vaj, Mi baj? honnan e zaj, mo-ráj.
2. Du-vaj, du-vaj. zug-li - get-ben Húz-zák reg-gel ó - ta ket-ten.

Du-vaj, du-vaj, du-vaj dú, Ni - ni két czi - gány-fi - ú!
Du-vaj, du-vaj, du-vaj dú, Húz-zad kis czi - gány-fi - ú!

3. Du-vaj, du-vaj, czi - ni cze - ne, Ej-nye, mi-lyen fur-csa ze - ne!
4. Du-vaj, dü-vej, du-vaj, dü-vej, Zör-gő, zen-gő he - ge-dü - vel,

Czi-ni, cze-ne, du-vaj dú, Húz-zad kis czi - gány - fi - u!
A két kis czi - gány-gye-rek Ke - re - si a ke - nye - ret.

5. Du-vaj, du-vaj, ez a sip-ka A - pró pénz-zel meg-te - lik ma,

S az-tán pi-hen u - ju - ju, A két kis czi - gány-fi - u!

PÉLDABESZÉDEK.

Nem mind arany, a mi fénylik.

Ki a bajt keresi, az könnyen megleli.

A ki mer, az nyer.

A látszat csal.

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József ter 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.

➔ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➔

ÉN K
16. s